

02 **διεθνή**

Ραγίζει η ρωσοτουρκική συνεργασία

■ **ΤΟΥ Γιώργου Αναστασίου**

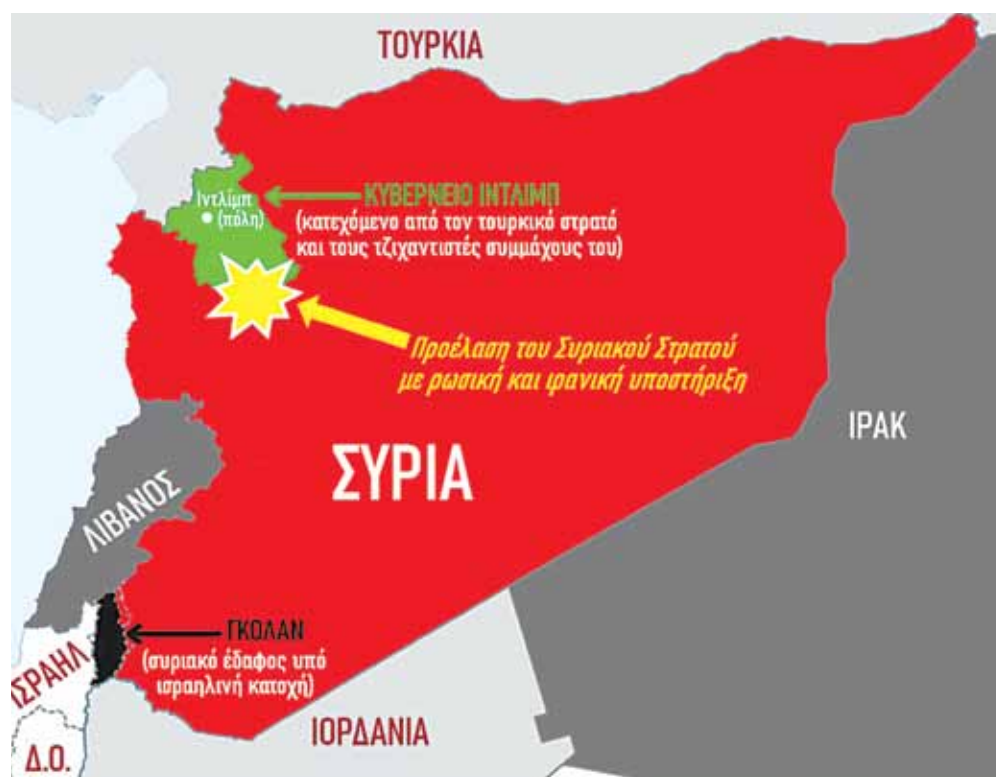
Η προέλαση του Συριακού Στρατού στο κυβερνείο Ιντλίμπ, τη μοναδική συριακή επαρχία που ελεγχόταν ακόμη από τους τζιχαντιστές με την υποστήριξη του τουρκικού στρατού, έχει γεωπολιτικές επιπτώσεις σπουδαιότερες κι από τις στρατιωτικές. Κι αυτό επειδή προκαλεί τρικυμία στην ήδη εύθραυστη τριγωνική συνεργασία Ρωσίας-Ιράν-Τουρκίας, κάθε συνιστώσα της οποίας έχει διαφορετικές στοχεύσεις. Λετσι, η συριακή προέλαση απειλεί άμεσα τα «ζωτικά συμφέροντα» του καθεστώτος Ερντογάν, που γι' αυτό πασχίζει με νύχια και με δόντια να κρατηθεί στην από κάθε άποψη στρατηγική αυτή επαρχία. Για να το πετύχει χρησιμοποιεί όχι μόνο τους τζιχαντιστές, αλλά και ισχυρές τουρκικές στρατιωτικές μονάδες οι οποίες εδρεύουν στα 12 «παρατηρητήρια» που εγκατέστησε στο Ιντλίμπ μετά την περσινή συμφωνία Πούτιν-Ερντογάν.

Όμως οι Τούρκοι «παρατηρητές» ενεπλάκησαν πλέον άμεσα στις συγκρούσεις, έχοντας και νεκρούς, ενώ το ίδιο συνέβη στο απέναντι στρατόπεδο και με τους Ρώσους, που επίσης μετράνε νεκρούς. Ήδη τα τουρκικά «παρατηρητήρια» που βρίσκονται στην πόλη Σαρακέμπ είναι περικυκλωμένα, καθώς οι συριακές δυνάμεις και οι σύμμαχοί τους (Ιρανοί, Παλαιστίνιοι κ.ά.), με ρωσική αεροπορική υποστήριξη, διεισδύουν στην πόλη. Η κατά μέτωπο σύγκρουση Τούρκων και Ρώσων σε συριακό έδαφος, έστω και περιορισμένη μέχρι στιγμής, αποσαθρώνει τη δύσκολη συνεργασία που είχαν ως τώρα και προκαλεί παροξυσμό στην Άγκυρα, αφού προστίθεται στη ρωσοτουρκική αντιπαράθεση για τον έλεγχο της Λιβύης – όπου κι εκεί υποστηρίζουν αντιτιθέμενα στρατόπεδα. Ο

Ερντογάν απειλεί ότι θα αντεπιτεθεί με όλη την ισχύ του, αλλά ο Πούτιν μέχρι στιγμής βαριακούει...

Η πίεση γεννά κίνητρα

Το καθεστώς Ερντογάν πιέζεται εξάλλου και από τους τζιχαντιστές συμμάχους του που απειλούν ότι, αν αφεθούν στο έλεος του προελαύνοντος Συριακού Στρατού, θα υποχωρήσουν στην επαρχία της Αλεξανδρέττας – η οποία ήταν συριακό έδαφος και καταλήφθηκε (μετά από μια μεγάλη τουρκική επιχείρηση αλλοίωσης της πληθυσμιακής σύνθεσης) από την Τουρκία το 1939. Όλα αυτά, μαζί με τον παντοτινό φόβο των Κούρδων, αποτελούν αναγκαστικά «κίνητρα» για τον Ερντογάν ώστε να επιμένει να ζητά από τους Ρώσους μια διευθέτηση έστω και την τελευταία στιγμή, αναθερμαίνοντας ταυτόχρονα τις σχέσεις του με τη Δύση. Οι Ρώσοι από την πλευρά τους περιορίζονται στην αποστολή, σήμερα, «υπηρεσιακής» διπλωματικής αποστολής στην Άγκυρα, και ταυτόχρονα διασφαλίζουν ότι στο μεταξύ θα έχουν σημειώσει απτές επιτυχίες επί του εδάφους. Νιώθοντας ασφυκτική πίεση, ο Ερντογάν φλερτάρει εκ νέου με το δυτικό στρατόπεδο, κατηγορώντας το καθεστώς Άσαντ για «εγκλήματα εναντίον αμάχων» (ποιος μιλά...) και «κίνδυνο ανεξέλεγκτων προσφυγικών ροών» (σαφής η απειλή...), ενώ επαναφέρει και το θέμα της «κουρδικής τρομοκρατίας». Ήδη αποσπάζει υποστήριξη από τις ΗΠΑ και τη Ε.Ε., που θα του χρησιμεύσει στα παζάρια του με τον Πούτιν. Από πλευράς του ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών Λαβρόφ αντεπιτίθεται εγκαλώντας τον Ερντογάν για τη στήριξη που παρέχει στους «τρομοκράτες της Ταχρίρ Αλ-Σαμ»

Η αδύναμη «οργή» της Δύσης

Οι δυτικές δυνάμεις εξόπλισαν κι αυτές τους κάθε λογής τζιχαντιστές προσπαθώντας να... εκδημοκρατίσουν τη Συρία. Τώρα εκφράζουν όσο πιο εύσχημα μπορούν την οργή τους για την ενδεχόμενη εκδίωξη των Αλ-Κάιντα και Σία. Η αγωνία για την τύχη των πρακτόρων τους ενδύεται την «ανησυχία για την τύχη των αμάχων»: οι μεν ΗΠΑ δηλώνουν υποστήριξη προς την «ΝΑΤΟϊκή σύμμαχό μας Τουρκία» (η οποία δηλώνει ότι απειλείται από τους Κούρδους), η δε Ε.Ε. καλεί επιτακτικά τον Άσαντ «να σταματήσει τους βομβαρδισμούς ώστε να στείλουμε ανθρωπιστική βοήθεια». Πιο... σκληρός ο Μακρόν, που θυμώνει επειδή διαψεύδονται οι ελπίδες του ότι θα του επιτραπεί να αλωνίζει στην πρώην γαλλική αποικία, καταγγέλλει ότι «οι επιθέσεις των κυβερνητικών δυνάμεων συνιστούν παραβίαση του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου!» Αλλά κανείς εμπλεκόμενος δεν δίνει σημασία πια στις Βρυξέλλες και το Παρίσι, κι αυτό είναι ίσως η μεγαλύτερη ανησυχία των Ευρωπαίων «ανθρωπιστών»...

και για τις «τρομοκρατικές επιθέσεις που ξεκινούν από τον τουρκικό τομέα ευθύνης της αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης του Ιντλίμπ». Οι εξελίξεις επιβεβαιώνουν τον προσωρινό χαρακτήρα όλων των ετερόκλητων τριμερών ή τετραμερών «συνεργατικών σχημάτων» στην ευρύτερη περιοχή. Η σύνθεση των αντίπαλων στρατοπέδων διαρκώς αλλάζει, και κάθε δύναμη εύκο-

λα μετατοπίζεται αν αυτό εξυπηρετεί τα ιδιαίτερα συμφέροντά της. Οι σιγουριές του παρελθόντος έχουν ανατιναχτεί για τα καλά. Μ' αυτήν την έννοια, όποιος ποντάρει μακροπρόθεσμα σε συνέργειες που είναι ευκαιριακές ή/και ζητιανεύει μια ανύπαρκτη «συμμαχική αλληλεγγύη», είναι καταδικασμένος. Η καμπάνα χτυπά (και) για την Ελλάδα...

Ενίστε, και συνεταιράκια!

Μια χαρά δουλεύουν οι υπόγειοι δίαυλοι μεταξύ των «ορκισμένων εχθρών» Ερντογάν και Νετανιάχου: προχθές, την ώρα που τουρκικά τεθωρακισμένα εισέβαλλαν σε συριακό έδαφος για να βοηθήσουν τους τζιχαντιστές, το Ισραήλ εξαπέλυε μπαράζ αεροπορικών και πυραυλικών επιθέσεων εναντίον της Συρίας. «Αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά ότι το τουρκικό καθεστώς και η ισραηλινή οντότητα έχουν κοινούς στόχους», τονίζει σε προχθεσινή ανακοίνωσή του το συριακό Υπουργείο Εξωτερικών, συνεχίζοντας: «Αποσκοπούν στην προστασία των τρομοκρατών, στην παρεμπόδιση της προέλασης του Συριακού Αραβικού Στρατού και στην αποτροπή της συντριβής των πρακτόρων τους στη Συρία. Η συνδυασμένη τουρκική και ισραηλινή επίθεση παραβιάζει κατάφωρα τη συριακή κυριαρχία και το διεθνές δίκαιο, και αποκαλύπτει με αδιαμφισβήτητο τρόπο ενώπιον όλου του πλανήτη ποιοι είναι αυτοί που υποστηρίζουν και προστατεύουν την τρομοκρατία. Ο συγχρονισμός της ισραηλινής επίθεσης με την εισβολή τουρκικών μονάδων ρίχνει τις μάσκες και ξεσκεπάσει το πραγματικό, απιδαστικό πρόσωπο του επικεφαλής του τουρκικού καθεστώτος».

Οι... μαχητές της ελευθερίας

Η Αλ-Κάιντα στη Συρία πέρασε από διαδοχικές μεταμορφώσεις ώστε να ξεπλυθεί από την διεθνώς κακή φήμη της: μετονομάστηκε διαδοχικά σε Αλ-Νούσρα (2012), Τζαϊς Αλ-Φατάχ (2015), Φατάχ Αλ-Σαμ (2016) και Ταχρίρ Αλ-Σαμ (2017). Σήμερα αποτελεί την κύρια δύναμη στο Ιντλίμπ, τον έλεγχο του οποίου απέσπασε συγκρουόμενη με τον... πιο light τζιχαντιστικό «Ελεύθερο Συριακό Στρατό», που υποστηρίζεται ανοιχτά από την Τουρκία και τη Δύση. Η ενδοτζιχαντιστική διαμάχη έληξε όταν εκδηλώθηκε η πρώτη επίθεση του Συριακού Στρατού: έκτοτε όλες οι φράξεις ενώθηκαν, υπό την αιγίδα της Τουρκίας. Βάσει της ανακωχής που είχαν συμφωνήσει οι Πούτιν-Ερντογάν, η Αλ-Κάιντα ανέλαβε τη διοίκηση του Ιντλίμπ, αλλά σύντομα παραβίασε τους όρους της, προκαλώντας την τωρινή συριακή προέλαση. Λίγο πριν, ισχυρές τζιχαντιστικές μονάδες είχαν μεταφερθεί από το Ιντλίμπ στη Λιβύη με τη φροντίδα της Τουρκίας ώστε να στηρίξουν τον παραπαίοντα Σαράτζ, σύμμαχο του Ερντογάν...

